

Сергій Євгенович АБЛАМСЬКИЙ,

кандидат юридичних наук, доцент

*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)***ПРЕДСТАВНИК ЦИВІЛЬНОГО ПОЗИВАЧА ТА ВІДПОВІДАЧА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ: ПИТАННЯ БАЛАНСУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ**

Наукове дослідження присвячено висвітленню теоретико-правових питань участі представника цивільного позивача та цивільного відповідача в кримінальному провадженні. Акцентовано увагу, що особливістю правового регулювання подання цивільного позову в кримінальному провадженні є часткова регламентація зазначеної процедури нормами цивільного процесуального законодавства та схожість предмета правовідносин. Така ситуація спонукає до проведення порівняльного аналізу норм цивільного процесуального та кримінального процесуального законодавства в частині участі представника цивільного позивача та цивільного відповідача. З'ясовано, що в кримінальному процесуальному законодавстві, якщо порівняти з цивільним процесуальним, значно звужений перелік осіб, які можуть бути представниками цивільного позивача та цивільного відповідача. Запропоновано розширити перелік осіб, які можуть бути представниками цивільного позивача та цивільного відповідача.

Ключові слова: *цивільний позов, відшкодування шкоди, цивільний відповідач, представник цивільного позивача та цивільного відповідача, захисник, правнича допомога.*

Постановка проблеми. Конституція України (ст. 55)¹ гарантує, що кожна людина має право захищати свої права й свободи від порушень та протиправних посягань будь-якими не забороненими законом засобами.

¹ Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 04.03.2024).

Одним із них є звернення до суду з цивільним позовом про відшкодування шкоди, завданої кримінальним правопорушенням. Зазначене право може реалізовуватись як особисто цивільним позивачем, так і за допомогою представника. Це питання набуває особливої актуальності у світлі нагальної необхідності створення в державі ефективного механізму захисту прав та законних інтересів потерпілих, адже запроваджені нині законодавчі положення щодо участі представника цивільного позивача та цивільного відповідача в кримінальному провадженні потребують свого перегляду¹. До того ж права регламентація інституту цивільного позову в кримінальному провадженні в частині реалізації процесуальних прав сторін, деталізації повноважень суду на підготовчому судовому засіданні з питань прийняття та залишення цивільного позову без руху тощо також вимагає удосконалення. Наявні проблемні питання нерозривно пов'язані з участю в процесі розгляду цивільного позову представників цивільного позивача та відповідача. Тобто це особи, які на підставі повноважень, наданих їм законом або договором, можуть здійснювати процесуальні дії в інтересах фізичної або юридичної особи. Крім того, законотворцям також не слід забувати й про практику Європейського суду з прав людини, який у своїх рішеннях вказує на недотримання державою обов'язку щодо забезпечення потерпілого (заявника) безоплатною правничою допомогою. Це так само не гарантує ефективну участь потерпілого в кримінальному провадженні (це стосується й цивільного позивача). Проте конституційне право кожного на професійну правничу допомогу, яке за правовою природою є суб'єктивним правом, свідчить про наявність у держави кореспондуючих обов'язків щодо наявності системи професійної правничої допомоги².

Проблемні аспекти подання та розгляду цивільного позову в кримінальному провадженні розглядалися в наукових працях Ю. П. Аленіна, С. А. Альперта, В. І. Боярова, І. А. Воробйова, І. В. Гловюк, О. П. Кучинської, О. Р. Малої, В. Т. Нора, Д. П. Письменного, О. В. Рибалки, О. Ю. Хабло, О. Г. Яновської та ін. Водночас сьогодні все ще невирішеними залишаються питання, пов'язані з визначенням процесуального статусу та участю в кримінальному провадженні представника цивільного позивача та цивільного відповідача.

Метою статті є дослідження особливостей участі представників цивільного позивача та відповідача в досудовому кримінальному провадженні та судовому розгляді, виявлення проблемних аспектів та шляхів їх усунення.

Виклад основного матеріалу. У кримінальній процесуальній доктрині цивільний позов у кримінальному процесі визначається як вимога особи, якій кримінальним правопорушенням або іншим суспільно

¹ Абламський С. Є. Окремі аспекти відшкодування шкоди, завданої злочиним потерпілому, у кримінальному судочинстві. *Право і безпека*. 2012. № 3 (45). С. 154–159. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/items/53dde4c9-0fac-42cf-9882-0561d28919ca> (дата звернення: 04.03.2024).

² Гловюк І. В. Стаття 59. *Конституція України. Науково-практичний коментар* / Ю. Г. Барабаш, А. П. Гетьман, С. Г. Серьогіна та ін. ; за заг. ред. Р. О. Стефанчука та О. В. Петришина ; Нац. акад. прав. наук України. Київ : ВАІТЕ, 2024. С. 274–276.

небезпечним діянням завдано майнової та/або моральної шкоди, її законних представників, прокурора до підозрюваного, обвинуваченого або фізичної чи юридичної особи, яка відповідно до закону несе відповідальність за шкоду, завдану діяннями підозрюваного, обвинуваченого або неосудної особи, про відшкодування шкоди, завданої вказаними діяннями, яка заявлена в кримінальному провадженні та підлягає розгляду судом за правилами, встановленими Кримінальним процесуальним кодексом України (далі — КПК України)¹.

Аналіз офіційних статистичних даних (2018–2023 рр.) наочно свідчить про те, що щорічно в кримінальних провадженнях заявляються цивільні позови про відшкодування матеріальної шкоди на суму понад 3 млрд грн². Звісно, що відшкодовані суми збитків є значно меншими ніж суми заявлених позовів, а це означає, що гарантії захисту прав та законних інтересів цивільних позивачів у кримінальному провадженні потребують більш пильної уваги з боку держави.

У положеннях статей 61, 62 КПК України унормовано процесуальний статус цивільного позивача та цивільного відповідача, а в ст. 63 КПК України визначено, хто може бути представником указаних учасників, його процесуальні права³. Проте особливістю правового регулювання подання цивільного позову в кримінальному провадженні є часткова регламентація зазначеної процедури нормами цивільного процесуального законодавства та схожість предмета правовідносин. Як слушно зазначає В. Т. Нор, регулювання відносин, що виникають між учасниками кримінального провадження у зв'язку із заявленим цивільним позовом на основі норм цивільного процесуального права, може здійснюватися за наявності таких умов: 1) фактичні відносини, що виникають між учасниками процесу у зв'язку з цивільним позовом, не врегульовані кримінальним процесуальним законом; 2) ці відносини врегульовані цивільним процесуальним законом; 3) застосування норм цивільного процесуального права для врегулювання відносин не суперечитиме нормам кримінального процесуального права та принципам кримінального провадження⁴.

У деяких моментах також доцільним вбачається порівняння відповідних процесуальних норм. Так, згідно із ч. 2 ст. 61 та ч. 2 ст. 62 КПК України права та обов'язки цивільного позивача та цивільного відповідача виникають з моменту подання позовної заяви до органу досудового розслідування або суду. Натомість у цивільному процесуальному законодавстві прямо не визначений момент, з якого особи набувають

¹ Мала О. Р. Цивільний позов прокурора у кримінальному провадженні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Класич. приват. ун-т. Запоріжжя, 2014. С. 14.

² Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування // Офіс Генерального прокурора : сайт. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravororushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2> (дата звернення: 06.03.2024).

³ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 05.03.2024).

⁴ Нор В. Т. Защита имущественных прав в уголовном судопроизводстве. Київ : Вища шк., 1989. С. 37.

такого статусу. Існує усталена наукова думка, що таким моментом є відкриття судом провадження по справі¹. О. В. Рибалка наголошує на спірності цього моменту в кримінальному провадженні. Дослідник вважає, що не визначеним є, чи набуває особа статус цивільного відповідача з моменту подання позовної заяви або з моменту повідомлення належним чином органом досудового розслідування чи судом². Вважаємо, що дискусійність у цьому питанні відсутня, оскільки ч. 2 ст. 62 КПК України прямо встановлює цей момент. Проте з позиції додержання прав цивільного відповідача вважаємо, що більш доцільним є набуття ним такого статусу з моменту його повідомлення про це належним чином органом досудового розслідування, прокурором (у разі подання цивільного позову на стадії досудового розслідування) або судом (на підготовчому судовому засіданні). Також необхідним є направлення копії цивільного позову цивільному відповідачу органом, до якого він був поданий.

З моменту набуття статусу цивільного позивача та цивільного відповідача ці особи отримують право мати представника та в будь-який момент кримінального провадження відмовитися від його послуг. Слід погодитися з думкою В. Г. Пожара, що основним призначенням інституту представництва є забезпечення засади рівності всіх перед законом і судом та змагальності в кримінальному провадженні. Слушним видається визначення поняття «представник в кримінальному провадженні», запропонованого науковцем, під яким він розуміє самостійного дієздатного учасника кримінального провадження, спеціально уповноваженого певним учасником провадження на реалізацію належного йому комплексу процесуальних прав та обов'язків з метою захисту й охорони прав та законних інтересів особи, яку він представляє³.

Системне дослідження положень КПК України в частині регламентації процесуального статусу представника цивільного позивача та цивільного відповідача вказує на те, що на законодавчому рівні передбачено такі види представництва:

1) представництво цивільного позивача та цивільного відповідача як фізичних осіб — представником може бути особа, яка в кримінальному провадженні має право бути захисником (абз. 2 ч. 1 ст. 63 КПК України);

2) представництво юридичних осіб — представником може бути адвокат, керівник чи інша особа, уповноважена законом або установчими документами, працівник юридичної особи за довіреністю (абз. 3 ч. 1 ст. 63, ч. 1 ст. 64¹ КПК України);

3) законне представництво цивільного позивача — у разі, якщо цивільним позивачем є неповнолітня особа або особа, визнана в

¹ Кравчук В. М., Угріновська О. І. Науково-практичний коментар Цивільного процесуального кодексу України. Київ: Істина, 2006. С. 55.

² Рибалка О. В. Проблемні аспекти статусу цивільного відповідача як суб'єкта доказування в кримінальному провадженні. *Науковий вісник міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2013. № 6-3, Т. 2. С. 117.

³ Пожар В. Г. Межі повноважень представників у кримінальному провадженні: проблеми визначення. *Молодий вчений*. 2016. № 12 (39). С. 612.

установленому законом порядку недієздатною чи обмежено дієздатною, її процесуальними правами користується законний представник (ч. 1 ст. 64 КПК України).

Варто зауважити, що законодавець не застосував поняття «законний представник цивільного відповідача», оскільки в разі, коли цивільний позов пред'явлений до особи, яка не має повної цивільної дієздатності або є неосудною, цивільним відповідачем і буде її законний представник.

При дослідженні питання, пов'язаного з особою представника, закономірно виникає необхідність звернення до цивільного процесуального законодавства. Так, відповідно до ч. 1 ст. 60 Цивільного процесуального кодексу України (далі — ЦПК України) представником у суді може бути адвокат або законний представник¹. Однак під час розгляду спорів, що виникають із трудових відносин, а також справ у малозначних спорах (малозначні справи) представником може бути особа, яка досягла 18 років, має цивільну процесуальну дієздатність, за винятком осіб, визначених у ст. 61 ЦПК України. Перелік справ, які віднесено до малозначних, визначено у ч. 6 ст. 19 ЦПК України. Виходячи з аналізу п. 2 ч. 6 ст. 19 ЦПК України, до малозначних справ також віднесені справи, ціна позову в яких не перевищує 250 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб. Згідно зі ст. 7 Закону України «Про Державний бюджет України на 2024 рік» з 1 січня 2024 р. прожитковий мінімум для працездатних осіб становить 3 028 грн². Тобто в разі, коли ціна позову в цивільному процесі не перевищує 757 000 грн, представляти інтереси цивільного позивача та цивільного відповідача може не лише адвокат, а й будь-яка інша повнолітня особа, що має цивільну дієздатність. Натомість у кримінальному провадженні, відповідно до ч. 1 ст. 63 КПК України, представником цивільного позивача та цивільного відповідача — фізичних осіб може бути лише особа, яка в кримінальному провадженні має право бути захисником, тобто адвокат, відомості про якого внесено до Єдиного реєстру адвокатів України (ст. 45 КПК України).

Як бачимо, якщо порівняти з цивільним процесуальним законодавством, то в кримінальному процесуальному законодавстві значно звужений перелік осіб, які можуть бути представниками цивільного позивача та цивільного відповідача. Вважаємо, що така ситуація ставить їх у менш вигідне становище, оскільки в разі, якщо вони не мають фінансової можливості оплатити послуги адвоката, то фактично взагалі можуть бути позбавлені можливості отримати правничу допомогу в складанні та поданні цивільного позову, а також підтриманні його під час судового розгляду або поданні доказів на заперечення цивільного позову. У зв'язку з цим вважаємо доцільним внести зміни до ст. 63 КПК України, розширивши перелік осіб, що

¹ Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18.03.2004 № 1618-IV // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15> (дата звернення: 06.03.2024).

² Про Державний бюджет України на 2024 рік : Закон України від 09.11.2023 № 3460-IX // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3460-20#Text> (дата звернення: 07.03.2024).

можуть бути представниками цивільного позивача та цивільного відповідача, а саме викласти частини 1, 2 в такій редакції:

«1. Представником цивільного позивача, цивільного відповідача в кримінальному провадженні може бути:

особа, яка в кримінальному провадженні має право бути захисником;

особа, яка має вищу юридичну освіту в разі, якщо ціна позову становить не більше двохсот п'ятдесяти розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб;

керівник чи інша особа, уповноважена законом або установчими документами, працівник юридичної особи за довіреністю, якщо цивільним позивачем, цивільним відповідачем є юридична особа.

2. Повноваження представника цивільного позивача, цивільного відповідача на участь у кримінальному провадженні підтверджуються:

1) документами, передбаченими статтею 50 цього Кодексу, якщо представником цивільного позивача, цивільного відповідача є особа, яка має право бути захисником у кримінальному провадженні;

1¹) довіреністю на представництво інтересів, виданою в порядку, встановленому чинним законодавством, якщо інтереси цивільного позивача або цивільного відповідача представляє особа, яка має юридичну освіту;

2) копією установчих документів юридичної особи, якщо представником цивільного позивача, цивільного відповідача є керівник юридичної особи чи інша уповноважена законом або установчими документами особа;

3) довіреністю, якщо представником цивільного позивача, цивільного відповідача є працівник юридичної особи, яка є цивільним позивачем, цивільним відповідачем».

У контексті викладеного варто звернути увагу, що в науці кримінального процесу висловлюються пропозиції щодо надання безоплатної правничої допомоги потерпілому в певних випадках. Із цього питання вважаємо слушною пропозицію Н. С. Кравченко про необхідність надання права потерпілому в кримінальному провадженні на отримання правничої допомоги за рахунок держави у випадках, передбачених Законом України «Про безоплатну правничу допомогу». Авторка пропонує доповнити цей Закон статтею 14¹ «Особи, які визнані потерпілими у кримінальному провадженні, мають право на безоплатну вторинну правову допомогу». Безоплатну правничу допомогу пропонується надавати таким категоріям осіб: малозабезпечені або соціально незахищені; без постійного місця проживання та заробітку (офіційно безробітні); особи похилого віку, зокрема ті, які не мають жодного близького родича; особи, які через свій фізичний стан не можуть здійснювати свої права та виконувати обов'язки учасника кримінального провадження; недієздатні чи обмежено дієздатні особи та особи, які не мають близьких родичів; діти-сироти, діти, позбавлені батьківського піклування, безпритульні діти, діти, які можуть стати або стали жертвами насильства в сім'ї, діти, які не мають, крім батьків, жодного

близького родича¹. На нашу думку, запропоноване положення має поширюватися не лише на потерпілого, а й на цивільного позивача, адже цивільний відповідач має передбачені КПК України права та обов'язки підозрюваного, обвинуваченого (ч. 3 ст. 62 КПК України), тобто й право на безоплатну правничу допомогу у випадках, встановлених ст. 52 КПК України. Така ситуація ставить цивільного позивача та цивільного відповідача в нерівне процесуальне становище та порушує змагальність сторін, свободу в наданні суду доказів та доведення перед судом її переконливості².

Аналіз даних з Єдиного реєстру судових рішень щодо цивільних позовів у кримінальному провадженні свідчить, що цивільні позови заявляються цивільними позивача в доволі невеликій кількості кримінальних проваджень. На нашу думку, це пов'язано з нерозумінням відповідними особами їхнього права на це та фінансовою неспроможністю на залучення представника — фахівця в галузі права. Отже, незабезпечення зазначеним особам належного роз'яснення їхнього права на отримання відшкодування на підставі заявленого в межах кримінального провадження цивільного позову, а також незапровадження механізму надання їм правничої допомоги, зокрема й за рахунок держави, може призводити до фактичного позбавлення можливості отримання ними будь-якого відшкодування втрат, яких вони зазнали внаслідок учинення кримінального правопорушення. У разі незабезпечення вказана особа буде змушена повторно звернутися до суду вже в межах цивільного процесу (за наслідками розгляду кримінального провадження), що не сприяє ефективності правосуддя та покращенню доступу пересічних громадян до суду, зокрема й осіб, яким кримінальним правопорушенням завдана шкода.

В умовах сьогодення важливим є забезпечення реальної можливості реалізації прав потерпілих від воєнних злочинів на подання цивільного позову в кримінальному провадженні, що має сприяти відсутності багаторазової віктимізації цих осіб. Всі судові процеси, у яких особа має знову занурюватись у подробиці вчинення щодо неї або її близьких осіб кримінального правопорушення, повторно травмують її, поглиблюють її страждання, тим самим завдаючи душевного болю. Отже, максимальне скорочення таких процесів та повторів є обов'язком держави щодо зазначених осіб.

На нашу думку, позитивним зрушенням на законодавчому рівні було внесення змін до Закону України «Про безоплатну правничу допомогу»³ та включення до переліку категорій осіб, які мають право на безоплатну

¹ Кравченко Н. С. Суб'єкти доказування цивільного позову в кримінальному провадженні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Нац. акад. внутр. справ. Київ, 2016. С. 11.

² Абламський С. Є. Процесуальний статус представника потерпілого у кримінальному провадженні. *Право і безпека*. 2014. № 4 (55). С. 80–84. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/items/8a0651e3-f687-45da-ab85-c0557eadfae5> (дата звернення: 04.03.2024+).

³ Про безоплатну правничу допомогу : Закон України від 02.06.2011 № 3460-VI // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3460-17> (дата звернення: 05.03.2024).

вторинну правничу допомогу, потерпілих від кримінальних правопорушень проти статевої свободи та статевої недоторканості, катування або жорстокого поводження під час воєнних дій чи збройного конфлікту. Це стосується правничих послуг, передбачених пунктами 2, 3 ч. 2 ст. 13 Закону України «Про безоплатну правничу допомогу», зокрема в кримінальних провадженнях, розпочатих за фактом вчинення вказаних видів кримінальних правопорушень. Аналізуючи наведені законодавчі зміни, І. В. Гловюк цілком справедливо звертає увагу на те, що в ухвалених змінах дещо не враховано специфіку кваліфікації воєнних злочинів. Тож підтримаємо точку зору науковиці, що «доречно було б у законі для цілей надання безоплатної правової допомоги не перелічувати різновиди кримінальних правопорушень. Адже при порушенні законів та звичаїв війни можуть бути вчинені не лише перелічені діяння, а й позбавлення життя, насильницькі зникнення, захоплення заручників, депортація, знищення майна, незаконне позбавлення волі, викрадення та вимагання викупу тощо»¹. Дійсно, вбачається, що цей перелік має бути значно розширений, оскільки можливість отримати захист від держави при вчиненні щодо певної особи або її близьких осіб будь-якого воєнного злочину або заподіяння цими злочинами збитків завдає душевної травми. Отже, незабезпечення з боку держави захисту прав та/або ненадання таким особам інструментів для цього тільки поглиблює страждання, яких і так зазнала особа. Крім того, також нівелюється дієвість інструментів кримінального процесу, які діють в Україні як правовій державі.

Окремою проблемою залишається є непред'явлення цивільного позову в межах кримінального процесу, коли кримінальним правопорушенням збитки завдано державі в цілому (державним органам, органам місцевого самоврядування тощо). У таких випадках фактично шкода завдається громадянам України (або мешканцям певної територіальної громади), але вони позбавлені будь-якої можливості громадського контролю в частині здійснення процесу відшкодування завданої воєнними злочинами шкоди. Тож отримання державою, територіальною громадою або відповідними органами відшкодування напряду залежить від сумлінних дій керівників цих органів, організацій та/або прокуратури. Однак відсутність контролю або обов'язковості певних процедур (дій), які мають бути вчинені в кожному кримінальному провадженні, може призвести до недоотримання державою будь-якого відшкодування. Таким чином, доцільним є встановлення обов'язковості та контролю вчинення дій відповідними суб'єктами щодо пред'явлення цивільних позовів у кримінальних провадженнях, порушених у зв'язку з вчиненням відповідних категорій кримінальних правопорушень.

Під час розгляду цивільного позову в кримінальному провадженні особливу актуальність має питання його забезпечення. Єдність предмета

¹ Гловюк І. В. Право на безоплатну правничу допомогу у кримінальному провадженні: актуальні питання. *Слідча та детективна діяльність: виклики і перспективи* : зб. тез Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Харків, 25 трав. 2023 р.). Харків : Юрайт, 2023. С. 44.

доказування в кримінальному провадженні та цивільному позові є їхньою характерною особливістю, оскільки розмір шкоди, заподіяної кримінальним правопорушенням, встановлює сторона обвинувачення. Окрім матеріальної шкоди в кримінальному процесі також можливим є пред'явлення позову з відшкодування моральної шкоди. Так, у постанові Пленуму Верховного Суду України від 2 липня 2004 р. № 13 зазначено, що при вирішенні питання про відшкодування моральної шкоди за позовом потерпілого суди повинні керуватися відповідними положеннями Цивільного кодексу України, а також роз'ясненнями, що містяться в постанові Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди» від 31 березня 1995 р. № 4¹. Відповідно до ч. 6 ст. 170 КПК України в разі пред'явлення цивільного позову в кримінальному провадженні, «арешт накладається на майно підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, фізичної чи юридичної особи, яка в силу закону несе цивільну відповідальність за шкоду, завдану діями (бездіяльністю) підозрюваного, обвинуваченого, засудженого або неосудної особи, яка вчинила суспільно небезпечне діяння, а також юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, за наявності обґрунтованого розміру цивільного позову у кримінальному провадженні, а так само обґрунтованого розміру неправомірної вигоди, яка отримана юридичною особою, щодо якої здійснюється провадження»². Водночас при поданні такого клопотання за наявності цивільного позову про відшкодування моральної шкоди визначення її розміру є оціночним поняттям³, тому надважливим є пошук балансу між інтересами цивільного позивача та цивільного відповідача. Це пояснюється тим, що застосування такого заходу забезпечення та його продовження відбувається до моменту розгляду цивільного позову та відповідно кримінального провадження судом.

Дослідження практики застосування арешту майна як заходу забезпечення кримінального провадження за наявності цивільного позову вказує на те, що непоодинокими є випадки накладення арешту на все майно цивільного відповідача без встановлення співвідношення суми позову до вартості майна та без його грошової оцінки. Саме тому під час вирішення питання забезпечення позову неабиякою є роль представників цивільного позивача та цивільного відповідача, діяльність яких має бути спрямована на отримання доказів, що заперечують предмет (підстави, вид і розмір шкоди)

¹ Про практику застосування судами законодавства, яким передбачені права потерпілих від злочинів : постанова Пленуму Верховного Суду України від 02.07.2004 № 13 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0013700-04#Text> (дата звернення: 07.03.2024).

² Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 05.03.2024).

³ Абламський С. Є. Оціночні поняття у Кримінальному процесуальному кодексі України 2012 року: теоретичні та прикладні проблеми застосування. *Pravna Veda A Prax: Vyzvy Modernych Evropskych Integracnych Procesov* : zbornik prispevkov z medzinarodnej vedeckej konferencie (Bratislava, 27–28 Novembra, 2015) ; Paneuropska vysokola skola, Fakulta prava. Bratislava, 2015. S. 19–22.

пред'явленого цивільного позову повністю або частково¹ та доцільність застосування заходів забезпечення цивільного позову. Вважаємо, що в цьому разі під час вирішення клопотання про арешт майна слідчому судді, суду необхідно звертати увагу на: 1) грошову оцінку майна; 2) ціну цивільного позову (особливо в разі пред'явлення позову про відшкодування моральної шкоди; 3) співвідношення ціни позову та грошової оцінки майна цивільного відповідача.

Висновки. Резюмуючи викладене, слід констатувати, що питання гарантування й забезпечення участі представників цивільного позивача та цивільного відповідача в кримінальному провадженні є дуже важливими. Насамперед це пояснюється тим, що відшкодування шкоди в кримінальному провадженні є одним із механізмів відновлення порушених прав та законних інтересів як потерпілого, так і цивільного позивача. Вбачається, що пропозиції, наведені в науковій статті, сприятимуть додержанню таких загальних засад кримінального провадження, як змагальність сторін та свобода в поданні суду доказів та доведеність перед судом їх переконливості, презумпція невинуватості та забезпечення доведеності вини, доступ до правосуддя та обов'язковість судових рішень.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Абламський С. Є. Окремі аспекти відшкодування шкоди, завданої злочином потерпілому, у кримінальному судочинстві. *Право і безпека*. 2012. № 3 (45). С. 154–159. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/items/53dde4c9-0fac-42cf-9882-0561d28919ca> (дата звернення: 04.03.2024).

2. Абламський С. Є. Оціночні поняття у Кримінальному процесуальному кодексі України 2012 року: теоретичні та прикладні проблеми застосування. *Pravna Veda A Prax: Vyzvy Modernych Europyskych Integracnych Procesov : zbornik prispievkov z medzinarodnej vedeckej konferencie (Bratislava, 27–28 Novembra, 2015)* ; Paneuropska vysoka skola, Fakulta prava. Bratislava, 2015. S. 19–22.

3. Абламський С. Є. Процесуальний статус представника потерпілого у кримінальному провадженні. *Право і безпека*. 2014. № 4 (55). С. 80–84. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/items/8a0651e3-f687-45da-ab85-c0557eadfae5> (дата звернення: 04.03.2024).

4. Гловюк І. В. Право на безоплатну правничу допомогу у кримінальному провадженні: актуальні питання. *Слідча та детективна діяльність: виклики і перспективи* : зб. тез Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Харків, 25 трав. 2023 р.). Харків : Юрайт, 2023. С. 44.

5. Гловюк І. В. Стаття 59. *Конституція України. Науково-практичний коментар* / Ю. Г. Барабаш, А. П. Гетьман, С. Г. Серьогіна та ін. ; за заг. ред. Р. О.

¹ Кравченко Н. С. Суб'єкти доказування цивільного позову в кримінальному провадженні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Нац. акад. внутр. справ. Київ, 2016. С. 15–16.

Стефанчука та О. В. Петришина ; Нац. акад. прав. наук України. Київ : ВАІТЕ, 2024. С. 274–276.

6. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 04.03.2024).

7. Кравченко Н. С. Суб'єкти доказування цивільного позову в кримінальному провадженні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Нац. акад. внутр. справ. Київ, 2016. С. 11.

8. Кравчук В. М., Угріновська О. І. Науково-практичний коментар Цивільного процесуального кодексу України. Київ : Істина, 2006. С. 55.

9. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 05.03.2024).

10. Мала О. Р. Цивільний позов прокурора у кримінальному провадженні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Класич. приват. ун-т. Запоріжжя, 2014. С. 14.

11. Нор В. Т. Защита имущественных прав в уголовном судопроизводстве. Київ : Вища шк., 1989. 275 с.

12. Пожар В. Г. Межі повноважень представників у кримінальному провадженні: проблеми визначення. *Молодий вчений*. 2016. № 12 (39). С. 612–615.

13. Про безоплатну правничу допомогу : Закон України від 02.06.2011 № 3460-VI // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3460-17> (дата звернення: 05.03.2024).

14. Про Державний бюджет України на 2024 рік : Закон України від 09.11.2023 № 3460-IX // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3460-20#Text> (дата звернення: 07.03.2024).

15. Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування // Офіс Генерального прокурора : сайт. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2> (дата звернення: 06.03.2024).

16. Про практику застосування судами законодавства, яким передбачені права потерпілих від злочинів : постанова Пленуму Верховного Суду України від 02.07.2004 № 13 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0013700-04#Text> (дата звернення: 07.03.2024).

17. Рибалка О. В. Проблемні аспекти статусу цивільного відповідача як суб'єкта доказування в кримінальному провадженні. *Науковий вісник міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2013. № 6-3, Т. 2. С. 117.

18. Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18.03.2004 № 1618-IV // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15> (дата звернення: 06.03.2024).

Стаття надійшла до редакції 23.03.2024

Serhii Ye. ABLAMSKYI,

PhD in Law, Associate Professor,

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

REPRESENTATIVE OF A CIVIL PLAINTIFF AND DEFENDANT IN CRIMINAL PROCEEDINGS: THE ISSUE OF BALANCE OF RIGHTS ENFORCEMENT

The scientific research is aimed at highlighting the theoretical and legal issues of a civil plaintiff's and a civil defendant's representative participation in criminal proceedings. The emphasis is placed on the peculiarity of legislative regulation of filing a civil lawsuit in criminal proceedings, namely, partial regulation of this procedure by the rules of civil procedure legislation and similarity of the legal relations subject matter. This situation prompts a comparative analysis of the civil and criminal procedural laws in terms of participation of a representative of a civil plaintiff and defendant. It has been established that criminal procedural legislation, as compared to civil procedural legislation, significantly narrows the list of persons who may be representatives of a civil plaintiff and a defendant. It is proposed to expand the list of persons who may be representatives of a civil plaintiff and defendant.

Keywords: *civil lawsuit, compensation for damages, civil defendant, representative of a civil plaintiff and defendant, defence counsel, legal aid.*